

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 118/2016-49

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. augusta 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Meszárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Ladislava Orosza prerokoval prijatú sťažnosť Medzinárodnej investičnej banky, Ulica Mashy Poryvaevoy 7, 107078 Moskva, Ruská federácia, zastúpenej FUTEJ & Partners, s. r. o., Advokátska kancelária, Radlinského 2, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Daniela Futeja, CSc., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 CoKR 81/2015 z 29. septembra 2015 a uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8 R 2/2014 z 20. októbra 2015, za účasti Krajského súdu v Bratislave a Okresného súdu Bratislava I, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti Medzinárodnej investičnej banky **n e v y h o v u j e .**

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. decembra 2015 doručená sťažnosť Medzinárodnej investičnej banky, Ulica Mashu Poryvaevoy 7, 107078 Moskva, Ruská federácia (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 CoKR 81/2015 z 29. septembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 R 2/2014 z 20. októbra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v pozícii navrhovateľa (resp. veriteľa) sa návrhom doručeným okresnému súdu 4. júla 2014 domáhal povolenia reštrukturalizácie dlžníka – obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „dlžník“ alebo „úpadca“).

Okresný súd uznesením sp. zn. 8 R 2/2014 z 15. júla 2014 začal reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi a následne uznesením sp. zn. 8 R 2/2014 zo 4. augusta 2014 povolil reštrukturalizáciu dlžníka. Do funkcie reštrukturalizačného správcu bola ustanovená spoločnosť [REDACTED], značka správcu S 1267 (ďalej len „správca“).

Uznesením sp. zn. 8 R 2/2014 z 5. novembra 2014 okresný súd zastavil reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi, začal konkurzné konanie na majetok dlžníka,

vyhlásil konkurz na majetok dlžníka a do funkcie správcu ustanovil [REDACTED], značka správcu S 1664 (ďalej len „správkyňa“).

Okresný súd zároveň predmetným uznesením uložil ustanovenej správkyňi vypracovať a predložiť v lehote 15 dní od ustanovenia do funkcie podrobnú písomnú správu o stave zisťovania a zabezpečovania majetku úpadcu a vykonaných úkonoch, najmä o stave súpisu a zoznamu pohľadávok, v lehote 35 dní od ustanovenia do funkcie druhú podrobnú písomnú správu, v lehote 50 dní od ustanovenia do funkcie tretiu podrobnú písomnú správu o týchto skutočnostiach a v lehote najneskôr 5 dní pred konaním prvej schôdze veriteľov štvrtú podrobnú písomnú správu o týchto skutočnostiach, uložil jej bez zbytočného odkladu informovať o vyhlásení konkurzu známych veriteľov dlžníka, ktorí majú trvalé bydlisko alebo registrované sídlo v iných členských štátoch Európskej únie ako v Slovenskej republike v súlade s čl. 40 nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000 z 29. mája 2000 o konkurznom konaní, vyzval veriteľov úpadcu, aby si prihlásili svoje pohľadávky v lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu, a dal veriteľom poučenie podľa príslušných ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“).

Uznesenie okresného súdu sp. zn. 8 R 2/2014 z 5. novembra 2014 bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 217/2014 z 12. novembra 2014 a právoplatnosť nadobudlo 13. novembra 2014.

Na základe sťažnosti sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia okresného súdu z 5. novembra 2014 a následne nálezom sp. zn. II. ÚS 867/2014 z 10. marca 2015 rozhodol, že predmetným uznesením okresného súdu boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd uznesenie okresného súdu z 5. novembra 2014 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Dňa 27. marca 2015 správca doručil okresnému súdu návrh na určenie nového člena veriteľského výboru v súlade s § 127 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. Poukázal na to, že počet členov veriteľského výboru klesol pod zákonom ustanovenú hranicu troch členov.

Sťažovateľ v sťažnosti tiež uvádza, že 7. novembra 2014 správcovi doručili podanie dvaja veritelia dlžníka – [REDACTED] a [REDACTED], ktorým správcovi oznámili, že im zaniklo postavenie veriteľa ako účastníka reštrukturalizačného konania z dôvodu zániku prihlásenej pohľadávky.

Dňa 27. marca 2015 sťažovateľ svojim podaním doručeným okresnému súdu oznámil, že odstupuje z funkcie člena veriteľského výboru. Prihliadol aj na právny názor okresného súdu, ktorý ho nepovažoval za „*platného člena veriteľského výboru*“ napriek tomu, že sťažovateľ stále zastával názor, že členstvo vo veriteľskom výbore mu vzniklo zo zákona podľa § 127 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z.

Dňa 15. apríla 2015 doručil okresnému súdu podanie ďalší veriteľ – Slovenská republika prostredníctvom krajského súdu (justičnej pokladnice) – ktorým oznámil, že *«došlo k úhrade vymáhanej súdnej pohľadávky prihlásenej do reštrukturalizácie dlžníka v plnej výške treťou osobou inou než dlžník, z dôvodu čoho justičná pokladnica podľa jej názoru už nie je účastníkom reštrukturalizačného konania a nemôže byť ani členom veriteľského výboru.*

Podaním zo dňa 21. apríla 2015 sťažovateľ následne upozornil okresný súd..., kedy z reštrukturalizácie dlžníka odstúpili traja veritelia dlžníka, pričom v nej zostali iba dvaja ďalší veritelia s hlasovacími právami ([REDACTED], [REDACTED]), že sťažovateľ bol informovaný, že justičnej pokladnici, ktorá pôvodne súhlasila s vymenovaním za člena veriteľského výboru, zaniklo postavenie veriteľa v reštrukturalizácii, a teda sa nemôže stať členom veriteľského výboru... Zo šetrenia sťažovateľa vyplynulo, že pohľadávku justičnej pokladnice údajne uhradila v hotovosti neznáma osoba tak povediac „z ulice“, bez preukázania vzťahu k veci, bez súhlasu dlžníka, a bez toho aby žiadala o nástupníctvo do práv justičnej pokladnice ako pôvodného veriteľa. Sťažovateľ zároveň upovedomil okresný súd, že v kontexte týchto okolností súhlasí s jeho prípadným určením za tretieho člena veriteľského výboru dlžníka.

Vzhľadom na plynúce zákonné lehoty sa dňa 30. apríla 2015 konalo zasadnutie veriteľského výboru v dvojčlennom zložení ([REDACTED] a [REDACTED]), pričom

veriteľský výbor predložený návrh plánu v tomto znení schválil, pričom tak učinil v zákonných lehotách z dôvodu, že ani v tom čase nebol zo strany okresného súdu určený 3. člen veriteľského výboru. Dôvodom takéhoto postupu bola skutočnosť, že striktne trvať na 3. členovi veriteľského výboru pokiaľ ho okresný súd odmieta určiť resp. nie je možné objektívne určiť, je prílišný formalizmus zo strany súdu I. stupňa, najmä ak z pohľadu schválenia plánu by bol tento schválený vo veriteľskom výbore bez ohľadu na to, či by bol 3. člen určený alebo nebol určený.

Dňa 5. júna 2015 sa konala schvaľovacia schôdza, ktorá jednomyselne schválila predložený návrh reštrukturalizačného plánu dlžníka.

Uznesením súdu I. stupňa zo dňa 03. 06. 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 12. 06. 2015, súd I. stupňa určil, že Justičná pokladnica nie je účastníkom reštrukturalizačného konania. Súd I. stupňa zastáva názor, že nie je možné účinne vziať späť späťvzatie a zároveň súd I. stupňa návrh správcu na určenie 3. člena VV zamietol.».

Následne bol okresnému súdu predložený návrh dlžníka na potvrdenie reštrukturalizačného plánu, o ktorom rozhodol okresný súd tak, že ho uznesením sp. zn. 8 R 2/2014 z 22. júna 2015 zamietol. Podľa sťažovateľa okresný súd zamietol predložený návrh reštrukturalizačného plánu z dôvodu „neurčitosti a nezrozumiteľnosti plánu“, ako aj z dôvodu, „že v procese prípravy reštrukturalizačného plánu sa vyskytla vada, nakoľko tento nebol schválený veriteľským výborom z dôvodu, že veriteľský výbor nebol platne kreovaný, keďže sa jeho počet podľa názoru okresného súdu znížil pod 3 (hoci justičná pokladnica ako i sťažovateľ písomne prejavili... záujem opätovne sa stať členom veriteľského výboru – navyše v prípade sťažovateľa bolo toto členstvo vo výbore dané ex lege s poukazom na § 127 ods. 2 ZKR), čím s poukazom na § 127 ods. 1 podľa názoru okresného súdu zanikla pôsobnosť veriteľského výboru“.

Proti uzneseniu okresného súdu z 22. júna 2015 podal správca odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 29. septembra 2015 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Následne okresný súd napadnutým uznesením č. k. 8 R 2/2014-3459 z 20. októbra 2015 zastavil reštrukturalizačné konanie na majetok dlžníka, začal na jeho majetok konkurzné konanie a vyhlásil konkurz. Za správcu dlžníka ustanovil [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ].

Okresný súd zároveň predmetným uznesením uložil ustanovenému správcovi vypracovať a predložiť v lehote 15 dní od ustanovenia do funkcie podrobnú písomnú správu o stave zisťovania a zabezpečovania majetku úpadcu a vykonaných úkonoch, najmä o stave súpisu a zoznamu pohľadávok, v lehote 35 dní od ustanovenia do funkcie druhú podrobnú písomnú správu, v lehote 50 dní od ustanovenia do funkcie tretiu podrobnú písomnú správu o týchto skutočnostiach a v lehote najneskôr 5 dní pred konaním prvej schôdze veriteľov štvrtú podrobnú písomnú správu o týchto skutočnostiach, uložil mu bez zbytočného odkladu informovať o vyhlásení konkurzu známych veriteľov dlžníka, ktorí majú trvalé bydlisko alebo registrované sídlo v iných členských štátoch Európskej únie ako v Slovenskej republike v súlade s čl. 40 nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000 z 29. mája 2000 o konkurznom konaní, vyzval veriteľov úpadcu, aby si prihlásili svoje pohľadávky v lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu, a dal veriteľom poučenie podľa príslušných ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z.

Podľa sťažovateľa sú právne závery krajského súdu arbitrárne a zjavne neodôvodnené, preto nie sú ústavne udržateľné. Z týchto hľadísk je preto potrebné, aby ústavný súd tieto právne závery preskúmal, „*keďže zo strany okresného súdu a krajského súdu nebol rešpektovaný záväzný ústavný príkaz minimalizovať formalistický výklad práva. Konkrétne sa jedná o nasledujúce závery:*

(i) spriaznený veriteľ sa nemôže stať členom veriteľského výboru podľa § 127 ods. 2 ZKR (ex lege);

(ii) veriteľský výbor nebol riadne zvolený, keďže mal podľa názoru krajského súdu iba dvoch členov z radov nespriaznených veriteľov, a tým jeho pôsobnosť v reštrukturalizácii zanikla, z dôvodu čoho návrh reštrukturalizačného plánu nebol vôbec schválený vo veriteľskom výbore.“

Pokiaľ ide o možnosť spriazneného veriteľa byť členom veriteľského výboru, sťažovateľ uvádza túto argumentáciu:

«Z dikcie ustanovenia § 126 ods. 3 štvrtej vety ZKR bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že obmedzenie sa vzťahuje iba na prípady, kedy sa spriaznený veriteľ stáva členom veriteľského výboru na základe voľby na schôdzi veriteľov. Z citovaného ustanovenia nevyplýva, že by bolo možné rozširovať jeho aplikáciu na prípady, kedy členstvo vzniká zo zákona alebo z rozhodnutia súdu.

Ustanovenie § 127 ods. 2 ZKR jednoznačne ustanovuje, že „členom veriteľského výboru je vždy veriteľ, ktorý podal návrh na povolenie reštrukturalizácie“. Máme za to, že slovo vždy sa v právnom poriadku používa na vylúčenie pochybností o tom, že určitá norma platí za akýchkoľvek okolností a má teda prednosť pred inými normami, ktoré neobsahujú výslovnú derogáciu... Podľa § 127 ods. 2 ZKR teda sťažovateľ 1 mal byť (vždy) členom veriteľského výboru, pretože bol podal návrh na povolenie reštrukturalizácie. Okresný súd vyložil tretiu vetu § 126 ods. 3 ZKR, ktorá však expressis verbis postihuje inú situáciu (konkrétne voľbu členov veriteľského výboru, nie vznik členstva ex lege) ako derogáciu jednoznačne a „paušálne“ formulovanej normy § 127 ods. 2 ZKR. Takýto výklad je podľa nášho názoru arbitrárny a z ústavného hľadiska neutržateľný.

... Obmedzenie v § 126 ods. 3 štvrtej vete bolo do ZKR vložené novelou č. 348/2011 Z. z. účinnou od 1. januára 2012. Cieľom prijatej zmeny bolo podľa dôvodovej správy „obmedziť ovplyvňovanie reštrukturalizačného konania spriaznenými veriteľmi“ V čase prijímania uvedenej novely ZKR obsahoval identické ustanovenia o členstve vo veriteľskom výbore na základe zákona (§ 127 ods. 2 ZKR) a na základe rozhodnutia súdu (§ 127 ods. 3 ZKR) ako obsahuje aj v súčasnosti, napriek tomu sa novela týchto ustanovení vôbec nedotkla. Z uvedeného vyplýva, že novozavedené obmedzenie sa malo týkať výlučne nemožnosti spriaznených veriteľov byť volení do veriteľského výboru na schôdzi veriteľov. Zákonodarca mal však podľa všetkého v úmysle ponechať spriazneným veriteľom právo stať sa členmi veriteľského výboru na základe zákona alebo z rozhodnutia súdu. Uvedený záver zodpovedá aj vyššie citovanej dôvodovej správe, v ktorej sa uvádza, že zákonodarca mal v úmysle „obmedziť“ ovplyvňovanie reštrukturalizačného konania spriaznenými veriteľmi a nie ho úplne vylúčiť.

Z uvedeného vyplýva, že použitie obmedzenia na prípady, kedy členstvo vo veriteľskom výbore vzniká ex lege, nie je prípustné ani analogicky, nakoľko by takýto výklad bol v rozpore s úmyslom zákonodarcu. Súd preto § 126 ods. 3 štvrtej vety ZKR aplikoval na prípady, kedy členstvo vo veriteľskom výbore vzniká zo zákona, contra legem a ním vyvodený záver uvedený vyššie je zjavne nedôvodný a arbitrárny.»

Sťažovateľ následne namieta právny záver krajského súdu, podľa ktorého veriteľský výbor nebol riadne zvolený, pretože mal len dvoch členov. Schválenie reštrukturalizačného plánu dvojčlenným veriteľským výborom je preto podľa krajského súdu v skutočnosti jeho neschválením. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na to, že okresný súd svojím postupom spôsobil uvedený stav, pretože „odmietol napriek žiadosti správcu určiť 3. člen veriteľského výboru či už sťažovateľa (napriek výslovnej žiadosti sťažovateľa zo dňa 21. apríla 2015), a zároveň odmietol určiť za tretieho člena veriteľského výboru dokonca štátnu inštitúciu v podobe justičnej pokladnice, ktorá súd v apríli 2015 upovedomila o skutočnosti, že bola uvedená do omylu konaním tretej osoby, ktorá nezákonne bez súhlasu dlžníka uhradila pohľadávku justičnej pokladnice...

V tejto súvislosti uvádzame, že máme i naďalej zato, že v rámci reštrukturalizácie bol platne kreovaný trojčlenný veriteľský výbor v zložení sťažovateľ, [REDAKOVANÉ]. Keďže však podľa ústavným súdom zrušeného rozhodnutia konkurzného súdu zo dňa 05. 11. 2014 o konverzii reštrukturalizácie na konkurz bola podľa názoru konkurzného súdu účasť sťažovateľa vo veriteľskom výbore sporná, veriteľ [REDAKOVANÉ] v snahe v dobrej viere ústretovo riešiť situáciu odstúpil z funkcie člena veriteľského výboru, aby uvoľnil miesto vo veriteľskom výbore inému veriteľovi. Súčasne tiež požiadal súd o vymenovanie nového 3. člena veriteľského výboru. Následne však za zvláštnych okolností (rovnako ako predtým ohľadom veriteľa [REDAKOVANÉ]) bolo takémuto inému veriteľovi (Justičnej pokladnici) plnené treťou neznámou osobu, čím postavenie takéhoto veriteľa, ako účastníka reštrukturalizačného konania bolo spochybnené, pričom súd sa so skutočnosťou, že mu postavenie účastníka zaniklo rozhodnutím zo dňa 03. 06. 2015 stotožnil. Sťažovateľ v nadväznosti nato opakovane vyjadril svoj súhlas s opätovným ustanovením za člena veriteľského výboru. Iný veriteľ, ktorý by mohol byť vymenovaný za člena veriteľského výboru, už v predmetnej reštrukturalizácii nevystupuje. Preto máme nepochybne zato, že...

existuje, resp. existovala objektívna nemožnosť doplniť veriteľský výbor, resp. ak tu taká možnosť bola súd nepostupoval podľa § 127 ods. 3 ZKR, o čo bol správcom, sťažovateľom, ako aj členmi veriteľského výboru opakovane požiadany. V prípade, že tu bola objektívna možnosť určiť tretieho člena veriteľského výboru máme za to, že skutočnosť, že tak konajúci súd neurobil, napriek zákonnému príkazu vyjadrenému v § 127 ods. 3 ZKR tak urobiť, nemôže byť dôvodom na zamietnutie plánu. Domnievame sa, že v tomto kontexte striktne trvať na 3. členovi veriteľského výboru pokiaľ ho samotný okresný súd odmieta určiť, je prílišný formalizmus zo strany súdu I. stupňa vytknutý nálezom ústavného súdu v tomto istom konaní č. k. II. ÚS 867/2014-86.

K otázke dvojčlennosti veriteľského výboru vytkutej krajským súdom ďalej uvádzame, že v rámci podnikateľského prostredia v SR existuje množstvo spoločností, ktoré majú len dvoch veriteľov (napr. často práve realitné projektové spoločnosti, ktorých veritelia sú financujúca banka a generálny dodávateľ stavby). Zároveň zo žiadneho ustanovenia ZKR alebo iného právneho predpisu nevyplýva, že by títo dlžníci mali byť paušálne vylúčení z možnosti riešiť svoj úpadok alebo hroziaci úpadok prostredníctvom inštitútu reštrukturalizácie. Práve naopak, zákonodarca v oboch skutkových podstatách úpadku podľa § 3 ods. 2 a 3 ZKR výslovne ustanovuje minimálny počet pre úpadok dvoch veriteľov. Zákonodarca teda zjavne zamýšľal umožniť reštrukturalizáciu aj tých dlžníkov, ktorí majú dvoch veriteľov. Máme za to, že použitý výklad v odôvodnení uznesenia súdu je v rozpore s takýmto zámerom zákonodarcu, nakoľko takýto výklad fakticky upravuje, že ak má veriteľský výbor dvoch členov a objektívne nie je možné určiť tretieho člena veriteľského výboru, je potrebné reštrukturalizačný plán zamietnuť. Takýto výklad však paušálne vylučuje úspešnú reštrukturalizáciu v prípade všetkých dlžníkov, ktorí sú v úpadku ale majú len dvoch nespriaznených veriteľov. Máme za to, že takýto výklad neobstojí najmä vzhľadom na základné vymedzenie predmetu ZKR vyjadrené v § 1 ZKR v spojení s vymedzením úpadku v § 3 ZKR...

V každom prípade, z pohľadu rešpektovania ZKR predpísaného kvóra a väčšiny potrebnej na schválenie plánu v prípade trojčlenného veriteľského výboru (2 z 3 veriteľov prítomný a aspoň dvaja veritelia z dvoch prítomných hlasujúcich za prijatie návrh reštrukturalizačného plánu) bol tento schválený vo veriteľskom výbore dňa 30. apríla 2015

bez ohľadu na to, či v danom čase bol 3. člen veriteľského výboru okresným súdom určený alebo nebol určený.

... posudzovanie otázky, či v danej veci môže byť pripustená existencia dvojčlenného veriteľského výboru vo svetle citovanej judikatúry ÚS SR obzvlášť v prípade, pokiaľ z faktického hľadiska v zásade nie je relevantné, či veriteľský výbor má dvoch alebo troch členov..., prípadne ak z objektívnych dôvodov nie je možné určiť tretieho člena veriteľského výboru, považujeme takúto otázku za formálnu, nie vecnú. Preto pokiaľ by aj súdy dospeli k záveru, že plán nemohol byť schválený iba dvojčlenným veriteľským výborom, v okolnostiach daného prípadu máme za to, že nemožno takúto skutočnosť hodnotiť ako porušenie, ktoré má podstatný charakter v intenciách § 154 ods. 1 písm. a) ZKR, obzvlášť pokiaľ z judikatúry ÚS SR nepochybne vyplýva, že podstatné je sledovať šetrnejší charakter reštrukturalizácie oproti konkurzu, pričom tomuto hľadisku má byť podrobený aj výklad procesných pravidiel reštrukturalizácie.“

Podľa sťažovateľa tiež nie je zrejmé, záujmy akých veriteľov chránil okresný súd a krajský súd, keď v čase ich rozhodovania všetci veritelia oprávnení hlasovať hlasovali za reštrukturalizačný plán. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ tvrdí, že napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením okresného súdu bolo porušené aj základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Sťažovateľ v súvislosti s týmto tvrdením uvádza:

„Vyhlásenie konkurzu sťažovateľa 1 de facto zbavuje hodnoty obchodného podielu, ktorý má v dlžníkovi, keďže sťažovateľ bude v konkurze disponovať procesným režimom podriadeného veriteľa v kontexte novely ZKR účinnnej od 1. 1. 2012, ktorá vykazuje znaky pravej retroaktivity, keďže neobsahuje prechodné ustanovenia a sťažovateľ by ani vzdaním sa obchodného podielu v [REDAKOVANÉ] pre účinnosťou novely nestratil status podriadeného veriteľa, ktorým je podľa novely každý veriteľ, ktorý je alebo v minulosti bol spriaznenou osobou s dlžníkom. Okrem toho, v konkurze pravdepodobne dôjde k nižšiemu rozsahu uspokojenia pohľadávok sťažovateľa voči dlžníkovi a dôjde tak k ukráteniu pohľadávok sťažovateľa oproti plánovanému uspokojeniu v reštrukturalizácii.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„... Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a právo na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a právo vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu... uznesením Krajského súdu v Bratislave z 29. septembra 2015, č. k. 1 CoKR/81/2015-3451 a uznesením Okresného súdu Bratislava I z 20. októbra 2015 č. k. 8 R/2/2014-3459 porušené bolo.

... Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 29. septembra 2015, č. k. 1 CoKR/81/2015-3451 a uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 20. októbra 2015 č. k. 8 R/2/2014-3459 zrušuje a vracia vec Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

... Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľ tiež navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 CoKR 81/2015 z 29. septembra 2015 a napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. 8 R 2/2014 z 20. októbra 2015 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní uznesením zo 4. februára 2016 prijal sťažnosť podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na ďalšie konanie a odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu z 29. septembra 2015 a napadnutého uznesenia okresného súdu z 20. októbra 2015 do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, predsedu krajského súdu a predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu krajského súdu a predsedníčku okresného súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadrili k sťažnosti. Predseda krajského súdu, predsedníčka okresného súdu a právny zástupca sťažovateľa ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa, predsedu krajského súdu a predsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, keďže dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda krajského súdu sa k sťažnosti vyjadril v prípise sp. zn. Spr. 3169/16 z 23. marca 2016, v ktorom uviedol:

„Dňa 21. 03. 2016 som požiadal [REDAKOVANÉ], predsedu senátu I CoKR, o vyjadrenie k podanej ústavnej sťažnosti. Tento vo svojom vyjadrení zo dňa 23. 03. 2016 skonštatoval, že Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd v konaní vedenom pod sp. zn. I CoKR/81/2015 posudzoval odvolanie predkladateľa obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] v ktorom žiadal, aby odvolací súd ním napadnuté unesenie Okresného súdu Bratislava I (súdu I. stupňa) sp. zn. 8 R/2/2014 zo dňa 22. 06. 2015 zmenil tak, že sa reštrukturalizačný plán dlžníka, o ktorom hlasovala schôdza dňa 05. 06. 2015, potvrdil, reštrukturalizačné konanie sa končí, príp. žiadal ním napadnuté uznesenie sudu I. stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie. Odvolací súd sa stotožnil so súdom I. stupňa v tom, že v procese prípravy plánu bola vada z dôvodu, že plán nebol schválený veriteľským výborom podľa ustanovenia § 144 zákona č. 7/2005 Z. z... z dôvodu, že tento veriteľský orgán nebol platne kreovaný. Tým, že sa znížil počet členov veriteľského výboru pod počet 3 členov, s poukazom na ustanovenie § 127 ods. 1 ZKR zanikla pôsobnosť veriteľského výboru. Nakoľko v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. I CoKR/81/2015 tunajší súd ustálil, že odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného súdu I zo dňa 22. 06. 2015 č. k. 8 R/2/2014-3309 je v časti napadnutej odvolaním vecne správne, bolo predmetné

uznesenie prvostupňového súdu uznesením sp. zn. 1 CoKR/81/2015 zo dňa 29. 09. 2015 potvrdené.

Vo svojom vyjadrení predseda senátu 1 CoKR taktiež uviedol, že na základe vyššie uvedených skutočností sa s dôvodmi a obsahom podanej ústavnej sťažnosti nestotožňuje (v bode 44 a nasl. vytykané vady v konaní Krajského sudu v Bratislave, ako odvolacieho súdu v konaní pod sp. zn. 1 CoKR/81/2015) a nestotožňuje sa ani s návrhom na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia súdu, pričom zotráva v tom, že odvolací súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 CoKR/81/2015 neporušil právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

Predsedička okresného súdu sa k sťažnosti vyjadrila v prípise sp. zn. Spr. 3179/16 z 30. marca 2016, v ktorom uviedla, že nemá právomoc zaujať k sťažnosti stanovisko. K prípisu pripojila vyjadrenie zákonnej sudkyne [REDAKOVANÉ] zo 16. marca 2016. Zákonná sudkyňa vo svojom stanovisku stručne zhrnula priebeh napadnutého konania a následne uviedla:

«Dňa 05. 11. 2014 konajúci súd vydal uznesenie v predmetnej právnej veci, ktorým rozhodol o konverzii reštrukturalizačného konania na konkurzné konanie podľa ustanovenia § 131 ods. 2 ZKR.

Nálezom zo dňa 10. marca 2015 Ústavný súd pod sp. zn. ÚS 867/2014 rozhodol tak, že predmetnú uznesenie zrušil a vec vrátil Okresnému súdu na ďalšie konanie.

V rámci konania na Okresnom súde, súd odstránil procesné vady v zmysle obsahu nálezu Ústavného súdu a po vykonanom dokazovaní vrátane pojednávani a doručení listinných dôkazov a vyjadrení účastníkom, súd dňa 22. júna 2016 predložený návrh dlžníka na potvrdenie reštrukturalizačného plánu zamietol, najmä z dôvodu nedostatku riadneho zvolenie veriteľského výboru z dôvodu, že tento nebol platne zvolený nakoľko nespĺňal zákonom stanovené predpoklady - počet osôb určený na 3 osoby, hlasujúci veriteľský výbor mal 2 členov.

Na základe podaného odvolania zo strany správcu, Krajský súd ako súd odvolací uznesením zo dňa 29. septembra 2015 v konaní sp. zn. 1 CoKR 81/2015 potvrdil uznesenie Okresného súdu v celom rozsahu.

Sudca v danom konaní má za to, že kreovaním veriteľského výboru došlo k zásadnému porušeniu ustanovenia § 126 ods. 3 ZKR, ktoré nemohlo byť konvalidované resp. zhojené alternatívnym riešením uvádzaným navrhovateľom. Podľa názoru súdu došlo k neplatnému právnomu úkonu, teda konaniu v rozpore so zákonom resp. k nedodržaniu zákonných predpokladov platného kreovania tohto orgánu. Dôvody uvádzané správcom resp. navrhovateľ sú právne irelevantné vo vzťahu k činnosti veriteľského výboru. Súd sa stotožňuje s obsahom rozhodnutia odvolacieho súdu. Uvádzam, že v danom konaní nedošlo k porušeniu procesných práv účastníkov, tí boli vo veci riadne vypočutí, boli súdom oboznámení o predbežnom právnom názore súdu na kreovanie veriteľského výboru úpadcu.

V ostatnom mám za to, že súdy činné v tomto konaní rešpektovali závery Ústavného súdu a nevyhovenie žalobcovi resp. rozhodnutie nevyhovujúce zámerom a očakávaniam sťažovateľa nemusí byť z tohto dôvodu nesprávne, nezákonne alebo arbitrárne ako uvádza sťažovateľ. Dodržiavanie jasne, zrozumiteľne a určito v zákone vyjadrených povinností nemôže byť ponímané ako formalistický výklad práva, nakoľko takýmto konaním by dochádzalo k porušovaniu práva a oslabovaniu právnej istoty adresátov právnej normy. Spôsob interpretovania právnej normy nemôže nad rámec obvyklosti a primeranosti oslabovať účinky a zmysel právnej normy. Namietaná nečinnosť resp. odmietnutie menovať tretieho člena veriteľského výboru súdom tak ako sa na ňu odvoláva sťažovateľ a čo považuje za dôvod vzniknutého stavu je zavádzajúca a účelová. Takýto návrh nebol kvalifikovaný a bol podaný v čase, keď nebolo možné menovať nového člena veriteľského výboru a súd mal za to, že nie je oprávnený substituovať veriteľov pri výkone ich práva. Navyše súd upozorňoval účastníkov konania v priebehu pojednávania, že má za to, že nezvolenie trojčlenného veriteľského výboru je prekážkou pre úspešné pokračovanie v reštrukturalizácii. Pre toto nie je možné kvalifikovať rozhodnutie súdu za nepredvídateľné a arbitrárne. Na margo konania správcu a navrhovateľa si dovoľím uviesť stanovisko v náleze Ústavného súdu SR zo dňa 07. decembra 2011, sp. zn. I. ÚS 200/2011 v zmysle ktorého „nositeľom ústavou a dohovorom garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie nie je len majoritný veriteľ, ale všetci veritelia, ktorí riadne a včas (spôsobom ustanoveným v zákone o konkurze a reštrukturalizácii) prihlásili svoje pohľadávky.“ V tomto konaní ostatní veritelia s výnimkou navrhovateľa a členov veriteľského výboru vyjadrili taktiež nesúhlas s postupom kreovania veriteľského výboru.»

Sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu podal svoje stanovisko k vyjadreniam predsedu krajského súdu a predsedníčky okresného súdu v podaní z 25. apríla 2016, v ktorom uviedol, že títo vo svojich vyjadreniach „*neuvádzajú žiadne nové skutočnosti ani argumentáciu...*“, preto „*sťažovateľ nemá k čomu sa vyjadriť a v plnom rozsahu sa pridržuje sťažnostných dôvodov a právnej argumentácie uvádzanej v podanej ústavnej sťažnosti*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to,

aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. IV. ÚS 77/02).

Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonitosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

Ústavnosť konaní pred orgánom verejnej moci predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu predmetného konania. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína požiadavku objektivity predmetného postupu príslušného orgánu verejnej moci (m. m. II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ktorej nebezpečenstvo spočíva v potenciálnom uplatnení ničím (objektívne) nepodloženej úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú v podmienkach právneho štátu okrem iného garantované zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu pre rozhodnutie.

Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných a pritom legálnych zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje (musí obsahovať) aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich uplatnenia v súlade s procesnými predpismi.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, bolo úlohou ústavného súdu posúdiť námietky sťažovateľa uplatnené v sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu z 29. septembra 2015 a napadnutému uzneseniu okresného súdu z 20. októbra 2015, ktorými malo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, v kontexte s doterajšou judikatúrou ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva aplikovateľnou na posudzovanú vec.

Krajský súd napadnutým uznesením z 29. septembra 2015 potvrdil uznesenie okresného súdu z 22. júna 2015. V uznesení krajský súd poukázal na odôvodnenie uznesenia okresného súdu a na odvolaciu argumentáciu sťažovateľa a následne uviedol tieto právne závery:

„Krajský súd v Bratislave prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. dospel k záveru, že mu nie je možné vyhovieť.“

Odvolací súd preskúmal spis vedený na súde I. stupňa pod sp. zn. 8 R/2/2014, ako aj podaného odvolania a konštatuje, že dôvody odvolania z hľadiska obsahu sú čiastočne dôvodné, avšak nezakladajú dôvod pre zmenu napadnutého uznesenia súdu I. stupňa. Odvolací súd sa stotožňuje v názore so súdom I. stupňa v tom, že v procese prípravy reštrukturalizačného plánu je vada, nakoľko plán nebol schválený veriteľským výborom podľa § 144 ZKR z dôvodu, že tento veriteľský orgán nebol platne kreovaný. Tým, že sa znížil počet členov veriteľského výboru pod počet 3 členov, s poukazom na ust. § 127 ods. 1 ZKR zanikla pôsobnosť veriteľského výboru. Odvolací súd v kontexte tejto skutočnosti konštatuje, že ide o taký podstatný nedostatok pri schvaľovaní plánu (plán bol predložený súdu na potvrdenie bez toho, aby bol schválený vo veriteľskom výbore), že to zakladá dôvod, aby súd zamietol plán podľa § 154 ods. 1 písm. a/ ZKR. Pokiaľ takéto schválenie plánu vo veriteľskom výbore chýba má to tiež nepochybne aj nepriaznivý vplyv na účastníkov plánu, ktorých záujmy veriteľský výbor má zastupovať, avšak v posudzovanej právnej veci nezastupoval, nakoľko nebol kreovaný.

K otázke chýbajúcich náležitostí plánu odvolací súd konštatuje, že v tejto časti sa stotožňuje s názormi vyslovenými inými súdmi (rozhodnutie OS Trenčín zo dňa 04. 03. 2011, sp. zn. 29 R/4/2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR zo dňa 13. 11. 2011, sp. zn. III. ÚS 342/2011), že reštrukturalizačný plán možno chápať vo svojej podstate ako určitý právny úkon, zmluvu alebo dohodu medzi dlžníkom a jeho veriteľmi, ktorému je potrebné vo svojej podstate priznať širokú zmluvnú voľnosť. Súd v zásade nemôže neodôvodnene, arbitrárne zasahovať do tejto zmluvnej voľnosti účastníkov plánu a je predovšetkým na veriteľoch a dlžníkovi, akým spôsobom si upravujú vzájomné práva a povinnosti v rámci reštrukturalizačného plánu. Na to, aby súd reštrukturalizačný plán schválený všetkými veriteľmi prítomnými na schôdzi veriteľov oprávnenými hlasovať nepotvrdil, musí ísť o taký exces týkajúci sa práv alebo postavenia iba niektorého účastníka alebo niektorých účastníkov reštrukturalizačného plánu, ktorý dotknutý účastník súdu namieta a bez takejto námietky by muselo ísť o taký exces a porušenie ustanovení ZKR, ktorý by bol objektívne a bez akýchkoľvek pochybností právne neutržateľný. S poukazom na

tieto vyššie uvedené závery, odvolací súd náležite preskúmal všetky podstatné skutočnosti a vyslovuje právny názor, že predložený plán po obsahovej stránke zodpovedá takto vymedzenému obsahu dohody medzi veriteľmi a dlžníkom. Odvolací súd zároveň v kontexte tejto skutočnosti preto v tejto časti by považoval dôvody odvolania za relevantné, avšak súd nemôže zhojiť inú podstatnú vadu, ktorá má za následok, že rozhodnutie súdu I. stupňa v časti konštatovania, že plánu nebol prijatý vo VV, ktorý by bol platne kreovaný, zhojiť, odstrániť alebo napraviť v odvolacom konaní, a preto rozhodol o potvrdení odvolaním napadnutého uznesenia súdu I. stupňa, tak ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.“

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj uznesenie okresného súdu z 22. júna 2015, ktorým tento zamietol reštrukturalizačný plán dlžníka v znení, o ktorom hlasovala schvaľovacia schôdza 5. júna 2015. V predmetnom uznesení okresný súd v prvom rade poukázal na relevantné skutkové okolnosti v prerokúvanej veci, pričom uviedol:

«Navrhovateľ - veriteľ: Medzinárodná investičná banka... sa návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava I dňa 04. 07. 2014, domáhal povolenia reštrukturalizácie dlžníka: [REDAKOVANÉ]. Navrhovateľ spolu s návrhom na povolenie reštrukturalizácie predložil súdu reštrukturalizačný posudok... zo dňa 03. 07. 2014, zoznam majetku, zoznam záväzkov, zmluvný prehľad, zoznam spriaznených osôb, riadnu individuálnu účtovnú závierku vyhotovenú ku dňu 31. 12. 2013 a originál notársky overeného osvedčenia dlžníka, že je v úpadku a že súhlasí s podaním návrhu na povolenie reštrukturalizácie zo dňa 04. 07. 2014.

Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 15. 07. 2014, č. k. 8 R/2/2014-266, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 07. 2014 začal reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi.

Súd uznesením zo dňa 04. 08. 2014, č. k. 8 R/2/2014-269, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 09. 08. 2014, povolil reštrukturalizáciu dlžníka a do funkcie správcu ustanovil: [REDAKOVANÉ]...

Súd uznesením zo dňa 05. 11. 2014 č. k. 8 R/2/2014-373, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13. 11. 2014 zastavil reštrukturalizačné konanie na majetok dlžníka a začal konkurzné konanie na majetok dlžníka, vyhlásil konkurz a do funkcie správcu ustanovil [REDAKOVANÉ]..

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. 12. 2014, pod č. k. II. ÚS 867/2014-24, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 29. 12. 2014 prijal sťažnosť spoločnosti Medzinárodná investičná banka, obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] a obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na ďalšie konanie a zároveň odložil vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8 R/2/2014 z dňa 05. 11. 2014 do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej.

Nálezom Ústavného súdu zo dňa 10. 03. 2015 č. k. II. ÚS 867/2014-86 Ústavný súd rozhodol o zrušení Uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8 R/2/2014 z dňa 05. 11. 2014 a vrátil veci Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

Dňa 27. 03. 2015 bolo Okresnému súdu Bratislava I doručené podanie správcu, v ktorom navrhoval určiť nového člena veriteľského výboru v súlade s ustanovením § 127 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z... Správca svoj návrh odôvodnil tým, že dňa 07. 11. 2014 bolo do kancelárie správcu doručené podanie veriteľov: [REDAKOVANÉ]... a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ].., v ktorom správcovi oznamujú, že im zaniklo postavenie veriteľa ako účastníka v reštrukturalizačnom konaní vedenom voči dlžníkovi, z dôvodu zániku prihlásenej pohľadávky. V podaní správcu zo dňa 27. 03. 2015 taktiež správca žiadal tunajší súd o určenie tretieho člena veriteľského výboru.

Dňa 15. 04. 2015 bolo Okresnému súdu Bratislava I doručené podanie Slovenská republika – Krajský súd v Bratislave, Justičná pokladnica... o odstúpení z členstva vo veriteľskom výbore. Ako dôvod bola uvedená skutočnosť, že dňa 10. 04. 2015 došlo k úhrade vymáhanej súdnej pohľadávky v plnej výške treťou osobou, čím pohľadávka Justičnej pokladnice zanikla v súlade s ustanovením § 127 ods. 3 ZKR. Z uvedeného dôvodu

Justičná pokladnica už nie je účastníkom reštrukturalizačného konania a nemôže byť ani členom veriteľského výboru. Uvedené oznámenie bolo doručené správcovi, MIB a ostatným veriteľom na vyjadrenie. V zmysle vyjadrenia správcu daný stav akceptoval, napriek skutočnosti, že v danom prípade nie je možné určiť ďalšieho člena veriteľského výboru. Neexistuje žiadny iný veriteľ so zistenou pohľadávkou, ktorý by mohol byť členom veriteľského výboru, okrem MIB ktorý je však spriaznenou osobou k dlžníkovi Správca vyššie uvedené odstúpenie veriteľa nepovažoval za prekážku činnosti veriteľského výboru v dvojčlennom zložení. MIB vo svojom vyjadrení zo dňa 21. 04. 2015 upozornil na „nejasné okolnosti spôsob úhrady pohľadávky“, avšak bez bližšieho určenia, pričom zhodne so správcom nepovažoval uvedené za prekážku činnosti aj dvojčlenného veriteľského výboru.

Dňa 20. 04. 2015 bolo doručené správcovi späťvzatie prihlášky do reštrukturalizácie zo strany Justičnej pokladnice. Podľa obsahu súdneho spisu a vyjadrenia správcu, na uvedené nereagoval zisťovaním o spôsobe úhrady pohľadávky, ani postavením Justičnej pokladnice ako veriteľa z dôvodu späťvzatia prihlášky.

Súd z vlastnej iniciatívy dňa 15. 05. 2015 zistil dopytom Justičnej pokladnice, že pohľadávku Justičnej pokladnice vo výške 3.108,50 Eur prihlásenú do reštrukturalizačného konania uhradil dňa 10. 4. 2015 p. [REDAKOVANÉ], ako tretia osoba. Následne po účinnosti späťvzatia prihlášky pohľadávky, Justičná pokladnica dňa 20. 05. 2015 oznámila tunajšiemu súdu, že p. [REDAKOVANÉ] sa nepreukázal žiadnym oprávnením alebo súhlasom dlžníka konať za neho a v jeho mene, čím bola Justičná pokladnica jeho konaním uvedená do omylu a preto navrhla neprihliadať na späťvzatie prihlášky do reštrukturalizácie zo dňa 15. 04. 2015. Až na základe uvedeného dňa 21. 05. 2015 správca doručil súdu Návrh na určenie tretieho člena veriteľského výboru.

Súd vzhľadom k nejasnej situácii v danej právnej veci a rozporov medzi veriteľmi vykonal informatívne výsluchy podľa ust. § 200 ZKR dňa 11. 05. 2015 a dňa 18. 05. 2015. Obsahom pojednávani malo byť vzájomné informovanie o názoroch na jednotlivé sporné skutočnosti v konaní ako aj oboznamovanie s predloženým vyjadreniami, ktoré veritelia zasielali súdu a snaha súdu a zjednotenie názorov veriteľov a správcu, ktoré boli rozporné v právnych názoroch. Súd má za to, že aj proces reštrukturalizácie je „forma dohody veriteľov“, ktorí majú byť uspokojení v najvyššej možnej miere uspokojenia a preto

veriteľom ako účastníkom konania tento priestor poskytol. V rámci uvedených pojednávanií súd vyslovil svoj predbežný názor na vec a dal možnosť veriteľom vyjadriť sa k vzniknutej situácii zániku pohľadávky Justičnej pokladnice a dvojčlennosti veriteľského výboru. V tomto bode boli názory účastníkov na právny status veriteľského výboru absolútne odlišné.

Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 03. 06. 2015, č. k. 8 R/2/2014-1994, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 12. 06. 2015 tunajší súd určil, že Justičná pokladnica nie je účastníkom reštrukturalizačného konania vedeného pod sp. zn. 8 R/2/2014 v celom rozsahu ním prihlásenej pohľadávky, nakoľko súd zastáva názor, že nie je možné zobrať späťvzatie späť, nakoľko by mohlo dôjsť k narušeniu právnej istoty účastníkov konania a zároveň súd návrh správcu na určenie tretieho člena veriteľského výboru zamietol.»

Následne okresný súd poukázal na schvaľovanie reštrukturalizačného plánu na schvaľovacej schôdzi, uviedol zloženie jednotlivých skupín prihlásených pohľadávok, spôsob, akým veritelia hlasovali, a tiež poukázal na obsah zápisnice zo schvaľovacej schôdze, ktorá mu bola doručená 7. mája 2015, pričom dospel k záveru, že „reštrukturalizačný plán Dlžníka bol schvaľovacou schôdzou prijatý“.

Okresný súd tiež skúmal obsahové náležitosti reštrukturalizačného plánu, pričom na základe úvah uvedených v odôvodnení uznesenia dospel k záveru, že reštrukturalizačný plán „v časti uspokojovanie veriteľov nie je v súlade s ustanovením § 132 ZKR pre nejasnosť, rozporuplnosť a neurčitosť ako taký nemôže napĺňať spoločný záujem veriteľov a preto sú dané dôvody na jeho zamietnutie“.

Okresný súd v uznesení tiež skúmal procesné podmienky týkajúce sa hlasovania o reštrukturalizačnom pláne veriteľským výborom, pričom uviedol:

«Súd v rámci posudzovania RP skúmal aj procesné podmienky týkajúce sa plánu, jeho prípravy, hlasovania. V tejto súvislosti súd konštatuje, že v tejto právnej veci bola riešená otázka ustanovenia veriteľského výboru, ktorý je obligatórnym veriteľským orgánom v rámci reštrukturalizácie. Dôležitosť a zodpovednosť potvrdili aj členovia veriteľského výboru - [REDAKOVANÉ] vo svojom vyjadrení doručenom súdu.

Problematika veriteľského výboru bola riešená v rámci tohto konania reštrukturalizácie, za stavu, že súd mal za to, že podľa ust. § 131 ods. 2 písm. d) v spojení s ust. § 37 ods. 1 ZKR nebola schôdza veriteľov uznášaniaschopná a preto aj bez návrhu jedným uznesením zastavil reštrukturalizačné konanie, začal konkurzné konanie a vyhlásil na majetok dlžníka konkurz. Nálezom II ÚS 867/2014-86... bolo vyslovené v tejto právnej veci porušenie práv účastníkov. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I bolo zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, pričom vo zvyšnej časti sťažnosti súd navrhovateľom nevyhovel. Po vrátení veci na ďalšie konanie na konajúcom súde nastali zmeny, ktoré neumožňovali vrátenie do pôvodného skutkového stavu a teda doriešenie hmotnoprávnej otázky, ktorou sa ÚS nezaoberal a preto vrátil vec na ďalšie konanie. Pre rozhodovanie o schválení RP je však dôležitá skutočnosť, že veriteľský výbor dlžníka mal ku dňu schvaľovania reštrukturalizačného plánu dvoch členov. Podľa ust. § 37 ods. 1 ZKR má veriteľský výbor troch členov alebo piatich členov. Podľa názoru súdu, po odstúpení MIB ako člena veriteľského výboru (nová skutočnosť po vydaní nálezu ÚS SR uvedeného vyššie) súd mal možnosť skúmať daný stav až vo fáze podmienok schvaľovania RP. Platné právne predpisy súdu možnosť konať po jeho kreovaní – namietané kreovanie bolo zmenené odstúpením MIB z pozície člena, nepriznávajú, čím nie je dotknuté ustanovenie § 131 ods. 1 ZKR. Ako súd uvádza vyššie za účelom vyjasnenia resp. riešenia uvedeného problému nariadil pojednávania, na ktorých veriteľ trval na argumentácii, že ZKR dvojčlenný veriteľský výbor nezakazuje v prípade objektívnej nemožnosti existencie trojčlenného veriteľského výboru. Objektívnou nemožnosťou veriteľ chápe odstúpenie MIB - spriaznenej osoby z pozície člena veriteľského výboru podľa ustanovenia § 127 ods. 3 ZKR, čo súd za objektívnu skutočnosť nepovažuje, nakoľko odstúpil na základe svojej vôle. V tejto súvislosti veriteľ vyslovil úvahu, že aj dvojčlenný veriteľský výbor je uznášaniaschopný, ak je prítomná väčšina jeho členov a na prijatie uznesenia veriteľského výboru je potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny prítomných členov, teda stačí prítomnosť dvoch členov. S touto snahou o analógiu sa súd nestotožnil, a napriek vytýkanému prílišnému formalizmu, ktorým veriteľ atakoval súd odvolaním sa na závery nálezu ÚS SR ...minimalizovať formalistický výklad práva. Súd zotrváva na povinnosti rešpektovať zákon vo všetkých jeho ustanoveniach, ktoré nie je dovolené účelovo vykladať. Z týchto dôvod má súd za to, že v procese prípravy RP je vada v tom, že RP nebol schválený veriteľským výborom podľa ustanovenia § 144 ZKR, nakoľko

tento veriteľský orgán nebol platne kreovaný. Už so samotného znenia ust. § 127 ods. 1 ZKR je zrejmé, že ide o orgán... „ktorý si veritelia prihlásených pohľadávok volia na účely výkonu svojich práv“... ako orgán na ochranu práv veriteľov. Z tohto je zrejmé, že zákonodarca presným postupom a náležitosťami jeho kreovania mal zámer preniesť zodpovednosť konania práve na tento orgán. Preto sa súdu javí argumentácia prílišného formalizmu, ak žiada naplnenie zákonného ustanovenia, ako účelová a špekulatívna so snahou získať neoprávnenú výhodu na úkor iných účastníkov konania. Z vykonaného dokazovania založeného na argumentácii účastníkov súd dospel k záveru, že neexistencia tretieho člena veriteľského výboru má za následok, že veriteľský výbor nebol kreovaný v súlade s ustanovením § 37 ods. 1 ZKR, ktorý vyžaduje aby veriteľský výbor bol zložený z troch alebo piatich členov, teda nepripúšťa párnny počet členov veriteľského výboru. Z daných okolností súd poznamenáva, že návrh na reštrukturalizáciu bol podaný veriteľom MIB, ktorý je spoločníkom dlžníka a ktorý si určil aj reštrukturalizačného správcu. V takomto spoločnom postupe s výhodou poznania situácie dlžníka, ktorému poskytol MIB aj finančný úver cca 8 000 000,- EUR mal MIB vopred prešetriť okolnosti, či vôbec môže byť účel reštrukturalizácie naplnený.»

Okresný súd v závere svojho uznesenia uviedol citáciu z nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 200/2011 zo 7. decembra 2011.

„Väčšinu svojich oprávnení vykonávajú veritelia prostredníctvom veriteľského výboru. Na rozdiel od konkurzného konania reštrukturalizácia nemôže prebiehať bez existencie veriteľského výboru. Hlavnou úlohou veriteľského výboru je spolupráca pri príprave plánu a pri predbežnom schvaľovaní plánu, bez ktorého nemôže byť reštrukturalizácia úspešná.“ (Ďurica, M. Konkurzné právo na Slovensku a v Európskej únii, Poradca podnikateľa, spol. s r. o., Žilina, 2006, s. 433).

Podľa § 127 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. na účely výkonu svojich práv si veritelia prihlásených pohľadávok na schôdzi veriteľov volia trojčlenný alebo päťčlenný veriteľský výbor. Návrhy na jednotlivých členov veriteľského výboru predkladá správca spomedzi prítomných veriteľov oprávnených na schôdzi veriteľov hlasovať v zásade od veriteľa

s najvyšším počtom hlasov, až kým nie sú zvolení piati členovia veriteľského výboru. Jednotlivé návrhy na členov veriteľského výboru správca predkladá tak, aby pomer medzi zabezpečenými veriteľmi a nezabezpečenými veriteľmi bol vo veriteľskom výbore v zásade vyrovnaný. Ak po skončení hlasovania sú zvolení len štyria členovia veriteľského výboru, štvrtý člen veriteľského výboru sa nepovažuje za zvoleného a veriteľský výbor je len trojčlenný. Ak po skončení hlasovania nie sú zvolení ani traja členovia veriteľského výboru, členmi veriteľského výboru sú tí traja veritelia, ktorí získali najvyšší počet hlasov. Ak po skončení hlasovania nie sú zvolení ani títo veritelia, správca požiadava súd o vyhlásenie konkurzu.

Podľa § 127 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. ak súd povolil reštrukturalizáciu na základe návrhu veriteľa, členom veriteľského výboru je vždy veriteľ, ktorý podal návrh na povolenie reštrukturalizácie; ak návrh na povolenie reštrukturalizácie podalo niekoľko veriteľov, členom veriteľského výboru je ich spoločný zástupca. Na voľbu ďalších členov veriteľského výboru sa ustanovenie odseku 1 použije primerane.

Podľa § 127 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. členstvo vo veriteľskom výbore veriteľovi zaniká zánikom jeho postavenia účastníka reštrukturalizačného konania. Členstvo vo veriteľskom výbore veriteľovi zaniká tiež jeho písomným odstúpením adresovaným predsedovi veriteľského výboru alebo správcovi. Ak sa počet členov veriteľského výboru zníži pod troch, nových členov veriteľského výboru určí súd; za člena veriteľského výboru môže súd určiť len veriteľa zistenej pohľadávky.

Ústavný súd už uviedol (II. ÚS 455/2012), že zo znenia § 154 zákona č. 7/2005 Z. z. vyplýva, že pri rozhodovaní o potvrdení alebo zamietnutí reštrukturalizačného plánu je úlohou súdu hodnotiť, či bol dodržaný zákonný postup pri tvorbe a schvaľovaní reštrukturalizačného plánu (formálne hľadisko). Zákonodarca však vyžaduje, aby súd hodnotil aj to, či porušenie pravidiel tvorby a schvaľovania reštrukturalizačného plánu malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu, či sa neposkytujú osobitné výhody niektorému účastníkovi plánu alebo či plán nie je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov. Na základe uvedeného možno teda konštatovať, že zákonodarca vyžaduje, aby súd hodnotil aj to, či reštrukturalizačný plán predstavuje také riešenie úpadku

dlžníka alebo jeho hrozby, ktoré je primerané, spravodlivé, férové, adekvátne a pod. (materiálne hľadisko).

Tak pre konkurz, ako aj pre reštrukturalizáciu platia určité pravidlá, ktoré sú pre ich začatie, priebeh a výsledok určujúce a nezastupiteľné a ktorými je povinný riadiť sa príslušný konkurzný či reštrukturalizačný súd, správca a veriteľský výbor (v širšom zmysle aj všetci účastníci konania). Tieto pravidlá vymedzuje pod názvom „Základné zásady“ aj prvá časť zákona č. 7/2005 Z. z.

Procesným (formálnym) aspektom schvaľovania reštrukturalizačného plánu je aj rozhodovanie veriteľského výboru o schválení alebo zamietnutí predloženého návrhu reštrukturalizačného plánu podľa § 144 zákona č. 7/2005 Z. z.

Podľa § 144 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o schválení alebo zamietnutí predloženého návrhu plánu rozhodne veriteľský výbor do 15 dní od jeho predloženia. Ak má veriteľský výbor k návrhu plánu výhrady, môže určiť predkladateľovi plánu lehotu nie dlhšiu ako 15 dní na jeho prepracovanie. O schválení alebo zamietnutí plánu v tomto prípade veriteľský výbor rozhodne do 15 dní od predloženia prepracovaného plánu.

Podľa § 144 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. ak veriteľský výbor predložený návrh plánu zamietne alebo predložený návrh plánu v zákonných lehotách neschváli, správca bezodkladne požiada súd o vyhlásenie konkurzu.

Podľa § 144 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. ak veriteľský výbor predložený návrh plánu schváli, bezodkladne požiada správcu o zvolanie schvaľovacej schôdze.

Sťažovateľ v sťažnosti spochybňuje v prvom rade právny názor, že spriaznený veriteľ sa nemôže stať členom veriteľského výboru zo zákona na základe § 127 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. Podľa sťažovateľa uvedené obmedzenie týkajúce sa spriaznených veriteľov zavedené zákonom č. 348/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov

v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 348/2011 Z. z.“), sa malo týkať len voľby za člena veriteľského výboru na schôdzi veriteľov. Uvedený zákon však podľa sťažovateľa ponechal spriazneným veriteľom právo stať sa členmi veriteľského výboru na základe zákona (ex lege) alebo rozhodnutím súdu.

V druhom rade sťažovateľ nesúhlasí so záverom krajského súdu a okresného súdu, že veriteľský výbor nebol riadne zvolený, keďže mal len dvoch členov, preto jeho pôsobnosť zanikla. Rovnako tak spochybňuje záver konajúcich súdov, podľa ktorého ak o návrhu reštrukturalizačného plánu hlasoval dvojčlenný veriteľský výbor, je potrebné konštatovať, že tento návrh nebol schválený.

V tejto súvislosti poukazuje sťažovateľ na to, že „v *dobrej viere*“ a „*ústretovo*“ odstúpil z funkcie člena veriteľského výboru. Následne opakovane žiadal, aby ho okresný súd určil za člena veriteľského výboru, čo však okresný súd neurobil. Sťažovateľ argumentuje tým, že v situácii objektívnej nemožnosti doplniť veriteľský výbor, prípadne v situácii, ak bola možnosť doplniť veriteľský výbor okresný súd nepostupoval podľa § 127 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. „*striktne trvať na 3. členovi veriteľského výboru... je prílišný formalizmus...*“.

Výklad konajúcich súdov vylučuje podľa sťažovateľa reštrukturalizáciu dlžníkov, ktorí majú práve dvoch nespriaznených veriteľov.

Sťažovateľ tiež argumentuje tým, že pri trojčlennom veriteľskom výbore predstavujú dvaja členovia potrebnú väčšinu na platné rozhodnutie, preto pri súhlasnom hlasovaní dvoch členov veriteľského výboru pri absencii tretieho člena je potrebné považovať návrh reštrukturalizačného plánu za schválený.

Podľa sťažovateľa tiež nie je zrejmé, záujmy akých veriteľov chránil okresný súd a krajský súd, keď v čase ich rozhodovania všetci veritelia oprávnení hlasovať, hlasovali za reštrukturalizačný plán.

Ústavný súd v prvom rade považoval za potrebné poukázať na aktívnu vecnú legitimáciu sťažovateľa podať sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje na svoje rozhodnutia vo veciach sp. zn. I. ÚS 200/2011 a sp. zn. II. ÚS 273/2012, v ktorých neodmietol sťažnosti sťažovateľov (veriteľov v reštrukturalizačnom konaní, ktorí napádali rozhodnutia konajúcich súdov, ktoré zamietli reštrukturalizačný plán) ako podané neoprávnenou osobou. Podľa § 154 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. proti uzneseniu o zamietnutí plánu sa môže odvolať predkladateľ plánu, ktorým podľa § 133 zákona č. 7/2005 Z. z. môže byť dlžník, prípadne správca. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 200/2011 rozhodoval ústavný súd o sťažnostiach veriteľov spolu so sťažnosťou správcu, ktorý v uvedenej veci bol predkladateľom plánu, s tým, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu využil aj možnosť podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí plánu. Takáto skutková okolnosť však absentovala vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 273/2012, v ktorej predkladateľom plánu bol dlžník, ktorý podal odvolanie proti uzneseniu o zamietnutí plánu, sťažnosť ústavnému súdu však podal výlučne veriteľ bez toho, aby ju podal aj predkladateľ plánu (dlžník). Spoločnou (relevantnou) okolnosťou v uvedených veciach – a aj v aktuálne prerokúvanej veci – je to, že veritelia (sťažovatelia) v príslušných reštrukturalizačných konaniach hlasovali vo veriteľských orgánoch (na členskej schôdzi prípadne aj ako členovia veriteľského výboru) za prijatie reštrukturalizačného plánu, preto rozhodnutia všeobecných súdov o zamietnutí tohto plánu sú, v závislosti od konkrétnych okolností prípadu, spravidla spôsobilé zasiahnuť do aktuálnych, prípadne očakávaných právnych pomerov sťažovateľov (veriteľov) a sú takto spôsobilé zasiahnuť do označených práv, preto ústavný súd v tomto prípade tiež nepristúpil k odmietnutiu sťažnosti sťažovateľa ako podanej neoprávnenou osobou, hoci takéto posúdenie sťažností sťažovateľov v budúcnosti nie je vylúčené.

Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu z 22. júna 2015 vyplýva, že okresný súd zamietol reštrukturalizačný plán pre absenciu obligatórných obsahových náležitostí a tiež z dôvodu, že neboli dodržané procesné podmienky týkajúce sa prípravy a hlasovania. Krajský súd sa v napadnutom uznesení z 29. septembra 2015 nestotožnil so záverom okresného súdu, že reštrukturalizačný plán nie je dostatočne určitý. Napriek tomu však

potvrdil uznesenie okresného súdu, keďže sa stotožnil s jeho záverom, že neboli dodržané procesné podmienky prípravy a hlasovania o pláne. Z uvedeného dôvodu je potrebné preskúmať ústavnú udržateľnosť len záveru všeobecných súdov o nedodržaní procesných podmienok prípravy a hlasovania o pláne.

Krajský súd v napadnutom uznesení z 29. septembra 2015 dospel k záveru, že v procese prípravy reštrukturalizačného plánu bola vada, ktorá spočívala v tom, že plán nebol schválený veriteľským výborom podľa § 144 zákona č. 7/2005 Z. z., keďže tento veriteľský orgán nebol platne kreovaný. Podľa krajského súdu počet členov veriteľského výboru klesol pod 3, preto s poukazom na § 127 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. zanikla jeho pôsobnosť. Tieto právne závery a úvahy uviedol aj okresný súd v uznesení z 22. júna 2015, pričom považoval za rozhodujúce, že k uvedenému stavu – zníženiu členov veriteľského výboru pod počet 3 – došlo zo subjektívnych dôvodov – odstúpením sťažovateľa podľa § 127 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. Poukázal tiež na to, že veriteľský výbor je orgánom, ktorý si veritelia prihlásených pohľadávok volia na účely výkonu svojich práv a ktorý má zákonom predpísaný počet členov, preto neakceptoval ten výklad predkladateľa plánu (správcu), že súhlasné hlasovanie dvoch členov veriteľského výboru je dostatočné, keďže ide o potrebné kvórum na prijatie rozhodnutia pri trojčlennom veriteľskom výbore.

Ústavný súd uvedený právny záver krajského súdu a okresného súdu nepovažuje za arbitrárny a ani za výsledok formalistickej aplikácie príslušných ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. Krajský súd v spojení s okresným súdom uviedli vo svojich rozhodnutiach také odôvodnenia, ktoré tvoria adekvátny podklad pre právny záver, na základe ktorého zamietli reštrukturalizačný plán. Právny záver krajského súdu v spojení s okresným súdom takto nie je ani zjavne neodôvodnený, preto je potrebné považovať ho za ústavne udržateľný.

V prerokúvanej veci nebolo sporné, že návrh reštrukturalizačného plánu bol schválený členskou schôdzou veriteľov a 30. apríla 2015 aj na zasadnutí veriteľského výboru v dvojčlennom zložení. Krajský súd v spojení s okresným súdom považoval za rozhodujúce, že tento stav vznikol v dôsledku subjektívnych okolností – prejavu vôle

sťažovateľa. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 27. marca 2015 odstúpil z funkcie člena veriteľského výboru, takto obstojí záver okresného súdu, že k zníženiu počtu členov veriteľského výboru došlo zo subjektívnych dôvodov. Tento záver obstojí o to viac, že nemožnosť doplniť veriteľský výbor o tretieho člena bola spôsobená aj späťvzatím prihlášky Justičnej pokladnice, teda ďalším (dispozitívnym) procesným úkonom veriteľa. Ústavný súd tiež považuje túto okolnosť za relevantnú – ak v dôsledku procesných úkonov – prejavov vôle veriteľov, účastníkov reštrukturalizačného konania vznikne bezprostredne alebo v reťazení príčin taký skutkový stav, s ktorým zákon spája určité dôsledky, hoci aj potenciálne nevýhodné pre veriteľov – pre tých, ktorí príslušné prejavy vôle vykonali, a aj pre tých, ktorí takéto prejavy vôle nevykonali, je ústavne akceptovateľné, ak reštrukturalizačný súd vyvodí z uvedeného skutkového stavu príslušné právne dôsledky, v tomto prípade spočívajúce v konverzii reštrukturalizácie na konkurz. Bez presvedčivých dôvodov nie je dôvod takýto postup súdu považovať za prejav formalistickej aplikácie zákona č. 7/2005 Z. z. Je potrebné prihliadnuť aj na povahu veriteľa – účastníka reštrukturalizačného konania, ktorý príslušný procesný úkon robí. V tomto prípade uvedené prejavy vôle vykonal jednak sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, a tiež aj Justičná pokladnica (krajský súd) – teda subjekty, ktorým možno bez ďalšieho pripočítať znalosť právnych dôsledkov určitých procesných úkonov v konaní, a to aj potenciálnych. Prejav vôle sťažovateľa je navyše v rozpore s jeho deklarovaným postojom, podľa ktorého sa považoval za člena veriteľského výboru zo zákona (ex lege). V tejto súvislosti ústavný súd pripomína zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“, ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie sťažovateľa o ochranu svojich práv, keď požaduje, aby aj sťažovateľ počas trvania celého súdneho konania sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Z uvedeného dôvodu sťažovateľ v zásade nemôže namietat protiústavnosť postupu konajúceho súdu, ktorý vyvodzuje právne dôsledky zo stavu, ktorý v relevantnej miere vyvolal sám svojím konaním.

Sťažovateľ neargumentuje tým, že jeho odstúpenie z veriteľského výboru sa udialo konaním v omyle, pod vplyvom zneužitia, nátlaku, pod vplyvom nejakého sľubu, výhody

a pod., preto sa nejví byť relevantné, že bezprostredne po odstúpení sa opakovane dožadoval, aby ho okresný súd určil za člena veriteľského výboru.

Vzhľadom na uvedené okolnosti prípadu sa nejví byť relevantná argumentácia sťažovateľa, podľa ktorej právny záver konajúcich súdov vylučuje, aby sa právne vzťahy dlžníka (úpadcu), ktorý má práve dvoch nespriaznených veriteľov, usporiadali v reštrukturalizačnom konaní. V závislosti od okolností konkrétneho prípadu, podľa ústavného súdu nemožno vopred vylúčiť taký výklad príslušných ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z., ktorý by akceptoval dvojčlenný veriteľský výbor v reštrukturalizácii. V tomto prípade ústavný súd (a ani konajúce všeobecné súdy, pozn.), takéto okolnosti neidentifikovali.

Vzhľadom na odstúpenie sťažovateľa z veriteľského výboru okresný súd v uznesení z 22. júna 2015 a krajský súd v napadnutom uznesení z 29. septembra 2015 nezaujali stanovisko k tomu, či sťažovateľ bol členom veriteľského výboru ex lege na základe § 127 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. Z uvedeného dôvodu je bez právneho významu, aby ústavný súd reagoval na argumentáciu sťažovateľa v sťažnosti týkajúcu sa jeho členstva ako spriazneného veriteľa vo veriteľskom výbore.

Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu z 20. októbra 2015, ktorým okresný súd zastavil reštrukturalizačné konanie, začal konkurzné konanie a vyhlásil konkurz na majetok dlžníka – toto rozhodnutie a na to nadväzujúce rozhodnutia (výroky) sú dôsledkom zamietnutia reštrukturalizačného plánu reštrukturalizačným súdom. Ak nie je spochybnená ústavná udržateľnosť zamietnutia reštrukturalizačného plánu, nemožno spochybniť ani rozhodnutie, ktoré je jeho bezprostredným a obligatórnym dôsledkom.

Ústavný súd nezistil ani také skutočnosti, ktoré by naznačovali možné porušenie základného práva sťažovateľa na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a ekvivalentného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a taktiež ani porušenie základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu z 29. septembra 2015 a napadnuté uznesenie okresného súdu z 20. októbra 2015 neobsahuje nedostatky ústavnoprávnej intenzity, na základe ktorých by mohol vysloviť porušenie sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

Keďže ústavný súd nezistil porušenie základných práv sťažovateľa podľa ústavy ani práv podľa dohovoru a podľa dodatkového protokolu, nerozhodol o ďalších jeho návrhoch z dôvodu, že tieto sa viažu na vyslovenie porušenia základných práv a slobôd a úspech v konaní pred ústavným súdom.

Právoplatnosťou tohto nálezu zanikajú účinky odkladu vykonateľnosti uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 CoKR 81/2015 z 29. septembra 2015 a uznesenia okresného súdu sp. zn. 8 R 2/2014 z 20. októbra 2015 (§ 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2016